

VZPOMĀNKY NA VĀNOCE - XI.

PondĀlĀ-, 21 prosinec 2009

Zaklaply za námi dvĀřka a byli jsme na cestĀ. Tam uĀ na nás tĀmi, mĀ sestry a mĀ, Āekaly dalši. A takhle to pokrašovalo, chalupu po chalupĀ, aĀ ke hrāzi HošejšĀku, na konec vsi. Tam jsme se potkali s tĀma z druhĀ stran vsi, od DolejšĀku, kde teĀ bruslíme. Nejstarši, pĀĀĀci, zkontrolovali, jestli jsme všichni, srovnali nĀs mezi sebe a ten prvni zavelel a šlo se.

Nejstarši kluci vepĀdu se stĀřidali v prošlapávání snĀhu, za nimi šly holky podle vĀku, potom nejmladši a nakonec jeden z pĀĀĀĀ, na kterĀho to zrovna vyšlo. Šel poslední, aby se nikdo necoural a neztratil. Nevím, jestli to takhle bylo v naši vsi odjakĀĀiva, ale od tĀ doby, co jsem zaĀal chodit do školy, to tak bylo po kašdĀ, kdyĀ napadĀ novĀ snĀh. Bez snĀhu to je do školy po cestĀ tak nĀco pĀř hodiny. TeĀ, skoro hodina. Ale, kdyĀ snĀh dostateĀnĀ zmrazne a dĀ se po nĀm uĀ chodit, je to pĀřes pole rovnĀ, mimo uĀ zas jenom pĀř hodina a zbyde tak Āas na skákání do zĀvĀj, dĀlání andĀlĀĀkĀ, koulování a tak. Dneska jsme dorazili zase pĀř minut pĀřed zvonĀním, jako vĀdycky. Bylo to tak akorĀt dĀt kabĀt, šĀlu a Āepici na vĀšĀk, boty ke kamnĀm, rukavice na lavici vedle a šup k BarochovĀ. S tou v tĀhle tĀřidĀ od novĀho školního roku se Je to taky holka, jako RĀĀena DivišovĀ, co jsem s nĀ sedĀl vloni, ale, tahle je normĀlnĀ. NemĀ dlouhĀ nehty, jako RĀĀena, neškrĀbe a neutoĀi na mĀ i kdyĀ je uĀ ve ĀtvrtĀ, takĀ je vĀši a silnĀjši. Naopak nebo, kdyĀ jsem zapomnĀl domĀcĀ ŀlohu, tak mnĀ s nĀ na pĀřestĀvce pomĀĀ. Taky pĀřmi pĀřemce nĀ kdy napovĀ, kdy ProtoĀe, kdyĀ mĀme pĀřemku my druhĀci, majĀ jĀ vĀšinou i ĀtvrtĀci. I kdyĀ je to holka, je BarochovĀ docela dobrĀ. NeĀ sem povĀřil tašku na hĀk lavice a usadil se, uĀ zvonilo. StaĀil jsem z tašky akorĀt vyndat to nĀřadĀ, co jsem dostal od JeĀška a schovat si to do lavice, abych ho pak ukĀzal DvoĀřkovi. PĀřmi nesĀ mnĀ ho strejda, co s nĀmi sousedĀ pĀřes cestu. ChodĀ k nĀm vĀdycky na štĀřdĀ veĀer po veĀeĀmi a vyzvĀdĀ, co jsme kdĀ JeĀška dostali. MĀ vĀdycky smĀlu, stejnĀ jako babiĀka, Āe JeĀška vĀdycky minou. BabiĀka s doĀkat, aĀ JeĀšek pĀřmi jde a tak snĀ smaĀenĀho kapra vĀdycky nejdĀřiv ze všech a jde JeĀš na zahradu. PodĀvat se, jestli uĀ nejde. Aby mu pomohla se stromeĀkem. JenĀe, vĀdycky mĀ nakonec smĀlu a mine ho. KdyĀ se vrĀtĀ, je uĀ JeĀšek pryĀ. JeštĀĀe na nĀ JeĀšek nikdy nezapomene a nechĀ nĀm dĀ pro nĀ. Je to divnĀ, ale, vĀdycky, jen co zaĀnu jĀt švestkovej kompot, rozcinkĀ se za dveĀřmi zvoneĀek - JeĀšek pĀřmišel. To srdce, co uĀ stejnĀ tlouklo celou veĀeĀmi nervoznĀ, se mi teĀ rozbuši ješ ŀplnĀ naplno. MĀm ho teĀ aĀ v krku, kdyĀ se otevĀřou dveĀřmi do sednice a JeĀšek k nĀm vchĀzĀ. Nikdy nešvestku, co mĀm prĀvĀ v puse, uĀ spolkout. A tak, kdyĀ nĀs JeĀšek obchĀzĀ a ptĀ se, jestli jsme byĀ hodnĀ a nezlobili a hladĀ nĀs svou bĀlou rukavicĀ, nedokĀĀu nic odpovĀdĀt. MĀm pusku plnou švestkovĀho kompotu a tak jen kroutĀm nebo kĀvĀm hlavou, Āe nezlobĀm a byl jsem hodnĀ. A JeĀšek se ptĀ maminky, jestli je to pravda a zaslouĀřim si ty dĀřky, co mi pĀřinesl. To samĀ se dĀje postupnĀ i u ostatnĀch a kdyĀ jsou všichni vyzpovĀdĀnĀ, ja s nĀma a jejich zlobenĀm celej rok bylo, zaĀne JeĀšek ty dĀřky rozdĀvat. A mnĀ se vĀdycky zdĀ, Āe tĀch dĀřkĀ nĀjak moc, Āe sem asi nebyl tak hodnej. To ale znamenĀ jedinĀ : ten JeĀšek je opravdu moc hodnej, kdyĀ nepoĀ to, jak jsme s DvoĀřkem hned po prĀzdnĀch rozbĀjeli tĀch tĀřicet vajec o zĀdku, co jsme našli v tom hnĀzdĀ, co dĀ nĀj zanĀšela slepice DvoĀřkovĀ sousedky. DvoĀřkĀ řĀřil, Āe budou stejnĀ uĀ všechny zkaĀenĀ. jenom dvĀ. Asi tam snĀšelo vĀc slepic . . . Strejda sousedoc pĀřmišel letos zase pozdĀ, JeĀšek pryĀ. Jen se posadil a uĀ zaĀal vyzvĀdĀt, co kdo dostal. A potom povĀdĀ, Āe našel u nich za oknem tenhle pytlĀk, co mi prĀvĀ ukazuje, kdyĀ k nĀm šel a u nĀho bylo napsĀno, Āe je to pro mĀ. Āe na to JeĀšek zapomnĀ mnĀ to dĀt, kdyĀ tu byl. V papĀřovĀm pytlĀku je nĀřadĀ. KladĀvko, dvoje kleštĀ - kombinĀky a štĀpy, r na stĀřihĀnĀ plechu, potom šroubovĀk a taky pilnĀk. Všechno v menši velikosti, tak akorĀt pro mĀ. Je to naprosto ŀĀasnĀ, prostĀ senzace!!!! MĀm z toho neuvĀřitelnou radost. Tenhle dĀřek pĀřebil všechny ty ostatnĀ . . . JeštĀ, Āe si na to JeĀšek u strejdy vzpomnĀl, Āe na to zapomnĀl a tak to tam u nĀj pro mĀ . . . Je to trochu divnĀ, kdyĀ JeĀšek po kašdĀ na nĀco zapomene a pak to musĀ nechat u strejdy. Ale, chĀpu, Ā mĀ tenhle veĀer najednou moc, aby to všechno staĀil. Ale stejnĀ, jak ty dĀřky mĀĀe všem tak najednou rychle po veĀeĀmi roznĀst. Je to moc zajĀmavĀ, jak to mĀĀe udĀlat. Je to BĀř, řĀřikĀ maminka. Ten mĀĀe všem vĀdĀt. SoudruĀka uĀitelka dovede bĀt pĀřknĀ vostrĀ. NĀ kdy. PĀřed vĀnocema nĀchytala Tonda BrĀhu, jak polejvĀ z lahve vodou. Tonda vymĀšlĀ poĀřad nĀjakĀ blbiny na holky. PĀředtĀm si zase dĀval zrcĀtko na baĀkoru a koukĀl s holkĀm pod suknĀ. Taky tohle na nĀj prasklo a musel jĀt kleĀet na stupĀnek pĀřed tabulĀ. S tou vodou chtĀla soudruĀka v lĀhev, co s nĀ polĀval holky. KdyĀ jĀ Tonda ukĀzal, vzala mu jĀ a praštĀla ho s nĀ do hlavy. Aby vĀdĀl, Āe tohle se nedĀlĀ. Ozvala se rĀna, jen to zadunĀlo a lĀhev na cimprcampr, rozletĀla se na všechny strany. A všichni jako zkoprnĀlĀ, koukĀme stĀřidavĀ chvĀli na Tonda a zas na uĀitelku KlĀmovou, co jako bude dĀl. A Tonda nic, stojĀ se sklopenou hlavou, jako beran a KlĀmovĀ taky nic. CelĀ pĀřekvapenĀ, Āe mĀ takovou silu, Āe dokĀĀe rozbĀt jednĀm mĀchnutĀm i tlustostĀnnou lĀhev a Tonda Āe mĀ asi fakt mĀsto hlavy tu dubovou palici, kdyĀ tam tak poĀřad dĀl stojĀ a nic. A Tonda ani muk, ĀĀdnĀ krev, prostĀ jako beran. A KlĀmovĀ uĀ se vzpamatovala a řĀřikĀ, aĀ nĀkdo pĀřinesl lopatku a smetĀk a zamete tu ty stĀřepy, neĀ na nĀ nĀkdo šlĀpne a poĀřeĀe se. A Tonda Āe to mĀ za to a uĀ snad bude pamatovat, Āe nosit do školy lĀhev a polĀvat z nĀ holky vodou se nedĀlĀ. Dneska to vypadĀ, Āe se nezaĀneme hned uĀit. Āe si budeme povĀdat. PovĀdat si, jak jsme proĀřili vĀnoĀnĀ prĀzdniny a co kdo dostal pod stromeĀek. Na povĀdĀnĀ jĀ nikdy nejsem. NaštĀřtĀ, povĀdĀnĀ zaĀinĀ na opaĀnĀ stranĀ tĀřidy. NĀkdo tam řĀřikĀ, svetr mĀ od JeĀška. A KlĀmovĀ nĀm všem hned zaĀinĀ vysvĀtlovat, Āe JeĀšek neexistuje. Āe ho vymysleli lidi. I ty dĀřky si dĀvĀjĀ lidi, takĀe dĀřem je kupujĀ rodiĀe. ĀĀdnĀ JeĀšek je nenosĀ, protoĀe prostĀ neexistuje. NenĀ skuteĀnej! . . . Je to blbost! Jak to, Āe neexistuje, kdyĀ k nĀm kašdej rok na štĀřej veĀer chĀ DoteĀka jsem vĀřil KlĀmovĀ všechno, kašdĀ její slovo. VĀřil jsem jĀ stejnĀ, jako mamince a tatĀnkovi. Ale, jak takovou blbost, Āe JeĀšek neexistuje? PĀřece k nĀm chodĀ kašdĀ vĀnoce. Tak, jak to, Āe neexistuje . . . ???

Přednáška Klímový je dlouhá, trvá celou hodinu. Těsně, nezárazvoní na předestávku, dává Klímová sme -
 „Nebo je tu snad někdo, kdo Ježíšek viděl na vlastní oči, u koho byl ???? Klidně se přihlaste, kdo z vás
 viděl . . . Tak vidíte," pokračuje po dlouhém vítězném tichu, „Nikdo ho nikdy neviděl, žádné klovák na svatě.
 ho, protože žádné Ježíšek neexistuje . . ." Zbývá tak minuta dvě, nezárazvoní. Abych se přihlásil do na
 ticha a přiznal se, že já ho ale viděl . . . K nám chodí každé vánoce. Hladí mě bílou rukavicí po vlasech, má dlouhý bílý
 bílou piřatou epici s červeným křem vepředu. A má taky dlouhý bílý plásek a na zem a rábí
 bílý hustý obočí. A je hodnej. A dárky nosí v hranatý nářek, podobný tý, co má babička na krouhání zelí. Neměže
 ke všem nechodí. K nám ale teda jo!!! Bojuje to ve mně, jestli mlčet, nebo přiznat pravdu. I když je jiná, r
 soudruky uřitelky. Zazvonilo, nikdo se nepřiznal, že někdy viděl Ježíška . . . Tak já taky ne i když K N
 Ježíšek chodí . . . Mořná je nás víc, co se to bojíme říct, když jako podle soudruky neexistuje. Úa odchá
 deset minut předestávky. S Dvořákem hned dojednávám, že jdeme na záchod. Chci jsem mu ukázat nejdřív to náš
 co jsem od Ježíška dostal, ale, tohle je přednáška . . . Jsme tam sami a tak mu měžu říct, že s tím
 Ježíškem to není tak, jak tvrdila Klímová - žádné Ježíšek není. Já ho přece viděl!!! K nám chodí každé v
 na Škaroně drý veer . . . Viděl jsem ho na vlastní oči!!! Ale, Dvořák neví, jestli se s tím mám přiznat, nebo mlčet.
 ješkem; tak neviděl. Jestli si ale má vybrat, komu věřit, věřití spíš; mně, než Klímový. To oceňuju. Je t
 Zvoní. Běže zas do tady. Je další hodina. Námě Vánoce už skončil, Klímová se k nim už nevrací. A tak j
 nedostal tenhle rok příměřitost vyzkoušet si svou odvahu . . . * * * Je zas před vánoce, o rok dýl. Jsem v
 ale v jiný škaroně, v 1. ZDŠkaroně; v Horařovicích. Naškaroně;í trojídku v Malém Boru zatím zrušili a tak t
 dojířdíme autobusem do města. Už párkrát to bylo zajímavý. Buř nepřijel autobus, když bylo náledí a škaroně;li jsm
 silnici do města pškaroně;ky, nebo přijel, ale, ten malej, protože ten velkej byl rozbitej a nenastartovali ho a my se
 nemohli do toho malýho nacpat . . . Někdy taky v zimě nepřijel věbec, protože v mrazu nenastartovali v Sušici
 ĀESAD ani ten malej . . . Je ráno, Škaroně;ť drý den, vánoční prázdniny. V televizi stáří pohádka pohádka. Mamin
 dělá kubu a Āernou omáku, tatínek je venku na dvoře a holky nějak najednou zmizely. Ani maminka neví, kde jsou. A
 když skončí pohádka, jdu je hledat. Dvě do komory jsou překvapivě zamčený. Bouchám na ně, protože tušar
 za nimi někdo je. A dvě se překvapivě po chvíli otevírají a za nimi jsou holky. A taky, k mému naprostému úžas
 Z D O B E N E J S T R O M E Ā Ā E E K . . . !!! A tak jsem téměř ve svých devíti letech k svému nezměrnému úžas
 Klímová měla přece jen pravdu - stroměek i dárky a všechno kolem toho dělají jenom obyčejný lidi. A tím pádem
 Ježíšek asi vopravdu neexistuje . . . Poslední víra v nadpřirozeno tak u mě v ten okamžik zřejmě definitivně
 pro vědy, padla . . . Āždný další vánoce už nikdy nebyly jako ty předešlé. Plný napětí, tajemství, oř
 a nejistoty z neznáma . . . PS: I když měla ta Klímová nakonec přece jenom asi pravdu, jsem stejně rád, že jsem to zj
 až o rok dýl. V takovémhle případě rok navíc, než přijdete o své dětský sny, uřitě pořítá . . . Proto
 pro řdného věbec jednoduchý. Když máže vědět, jak co ve skutečnosti je . . .

toulavej, Plzeň